

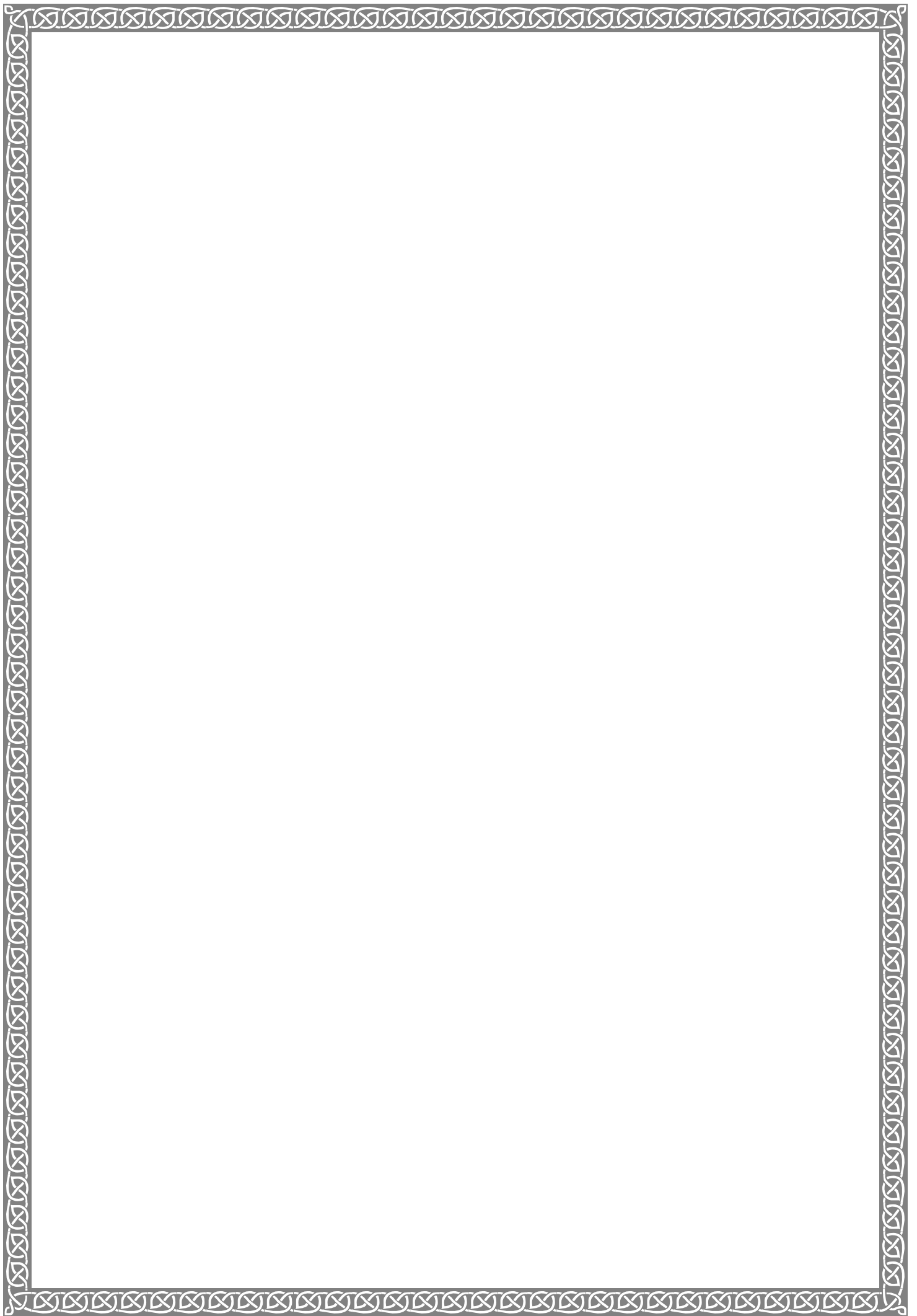
בס"ד

עבודת קודש

במשניות פסחים

פרקים: ז' ח'

5

צדיק'ל! לפניך שאלות, (זהירות, הן קצת מטעות), כתוב לידן כן או

כו או לא!

	האם מותר לצלות את הפסח על שפוד מעץ של תפוחים ?
	האם מותר לצלות את הפסח על שפוד מברזל ?
	האם את הכרעיים ובני המעיים נותנים בשעת הצלייה לתוך גוף הקרבן, לכו"ע ?
	האם לת"ק אסור לצלות את הפסח על האסכלא בכל אופן ?
	האם בנגע הפסח בחרסו של תנור, יטול את מקומו ?
	האם בנטף מרטבו על הסולת, יקמוץ את מקומו ?
	האם בסך את הפסח בשמן של תרומה, יש הבדל מי הם המנויים ?
	האם בסך את הפסח בשמן מעשר שני, יש בעיה לאכלו ?
	האם קרבן הפסח נמנה בין החמשה דברים שבאין בטומאה ואינן נאכלין בטומאה ?
	האם בנטמא החלב והבשר קיים, זורק את הדם (והקרבן כשר) ?
	האם הטעם של התשובה הקודמת שכתבת, הוא משום שעיקר קרבן הפסח הוא לאכילת אדם ?
	האם בקרבן שלמים (למשל), כשנטמא הבשר והחלב קיים, זורקין את הדם ?
	האם בכל אופן כשנטמא קהל גדול מעם ישראל, עושים את הפסח בטומאה ?
	האם בנודע לאחר זריקת הדם שהוא טמא, הציץ מרצה ?
	האם "הציץ מרצה", פירושו: שהציץ שעל הכה"ג מרצה ומכשיר את הקרבן, וא"צ לעשות פסח שני ?
	האם הנזיר ועושה הפסח, דינם שוה בנטמא הדם ולא נודע עד הזריקה ?
	האם "טומאת התהום", פירושו: טומאת מת שלא ידע בה אדם קודם לכן ?
	האם יש הבדל בין טומאת הגוף לטומאת התהום אם הציץ מרצה או לא ?
	האם אלו שאינם צייקנין (קמצנים) שורפין את הפסח שנטמא שלם או רובו על גגותיהן מעצי עצמן ?
	האם הצייקנין שהתירו להם לשרוף גם בנטמא מעוטו או בנותר מעצי המערכה, הוא משום שנמנעו מלשרוף בכלל ?
	האם הפסח שיצא מחוץ לירושלים או שנטמא, שדינו שישרף מיד, הוא גם בט"ו ?
	האם "תעובר צורתו", פירושו: שימתין עד שיהיה נותר ורק אח"כ ישרפנו ?
	האם בנטמאו הבעלים או שמתו, תעובר צורתו וישרף ויתקלקל הבשר, בששה עשר, לכו"ע ?
	האם שריפת העצמות והגידין והנותר דוחים את השבת והיו"ט ?
	האם יש חלקים בבשר קרבן הפסח שאסור לאוכלו, אע"פ שהוא רך ?
	האם יש הבדל בשבירת עצם מקרבן הפסח, בין קרבן טהור לטמא, אם לוקה ארבעים ?

	האם במוקדשין צריך להיזהר בשבירת עצם ?
	האם עובי חומת ירושלים נחשב לירושלים, לענין דין היוצא ?
	האם המדובר בשתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד וכו', הוא בקרבן פסח אחד ?
	האם הטעם בסגירת פיו של השמש בשעה שעומד למזוג, הוא כדי שלא יחשדוהו שהוא אוכל עם החבורה השניה ?

צפנת פענח

לכו"ע = _____ . לת"ק = _____ . הכה"ג = _____
 _____ = וא"צ . _____ = אח"כ . _____ = והיו"ט
 _____ = אע"פ . _____ = וכו' .

- על פרק ח'-

בס"ד

כּו או לא! צדיק'! לפניך שאלות, (זהירות, הן קצת מטעות), כתוב לידן כן או

	האם אשה שהתחתנה, ובעלה ואביה שחטו עבורה את הפסח, אוכלת משל בעלה בכל אופן ?
	האם יתום שיש לו שני אפוטרופסים אוכל משל שניהם ?
	האם הדין: "לא יאכל משל שניהם" בעבד שיש לו שני שותפין, פירושו: שאסור לו לאכול משניהם, אבל מאחד מותר ?
	האם מי שחציו עבד וחציו בן חורין, אוכל פסח משל עצמו ?
	האם בשחט העבד גדי וטלה, שדינם שאוכלים מן הראשון, אפשר לתת לאחרים שיאכלוהו ?
	האם יש הבדל בדין, אם העבד שכח מה שאמר לו רבו, או שהרב שכח מה שאמר לעבדו ?
	האם האומר לבניו: "הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים", כוונתו שרק הוא יאכל מהפסח ?
	האם לכו"ע נמנין בפסח עד שישחוט ?
	האם לכו"ע מושכין את ידיהן מהפסח עד שיזרוק עליו את הדם ?
	האם אחד מבני החבורה יכול למנות אנשים נוספים על חלקו בפסח, ללא רשות מהאחרים ?
	האם זב שראה שתי ראיות צריך להביא קרבן ?
	האם זב שראה שלש ראיות שוחטין עליו בשביעי שלו ?
	האם שומרת יום כנגד יום נקראת "זבה גדולה" ?
	האם זבה גדולה שוחטין עליה בשמיני אע"פ שעדיין לא הקריבה את קרבנה ?
	האם מותר לעשות חבורה שמנויים בה רק חולים וזקנים ?

	האם התשובה לשאלה הקודמת נכונה רק כשהחולים והזקנים אינם יכולים לאכול כזית?
	האם האונן, ומי שהבטיחוהו להוציאו מבית האסורים, והחולה והזקן - שארע בהן פסול, חייבים בפסח שני?
	האם המפקח את הגל שארע בו פסול, חייב בפסח שני?
	האם יחיד יכול לשחוט ואכל את פסחו לבדו, לכו"ע?
	האם מותר לחבורה של הרבה אנשים, לשחוט את הפסח כשכ"א מהם אינו יכול לאכול כזית, אך ביחד יגמרו את כל הבשר?
	האם אונן טובל ואוכל את פסחו לערב?
	האם אונן טובל ואוכל את קדשיו לערב?
	האם בשומע על מתו, או במלקט לו עצמות, יש הבדל בדין אם זה קרבן פסח או שאר קדשים?
	האם לב"ש גר שנתגייר בער"פ צריך הזאה כטמא מת?

צפנת פענח

לכו"ע = _____ . אע"פ = _____ . כשכ"א = _____

לב"ש = _____ . בער"פ = _____

הרב דוגמא! לפניך טבלת "מעשה דין טעם".
השלת ליד כל מעשה את הדין והנשעם לפי מחסו המילים להכרתה

מד"ט

- על פרק ז' -

הטעם	הדין	המעשה	
ואסור משאר העצים, משום שמוציאים מים, והוי ליה "בשל מבושל במים", אבל ענף של רימון אינו מוציא מים.	שפוד של רמון	סוג השפוד שבו תוחבים את הפסח בשעת צלייתו	יא הנשעם
הוא אינו סובר שזה נראה כבישול.	לרבי יוסי הגלילי: נותנן לתוכו (בתוך גוף הקרבן)	מקום הכרעיים ובני המעיים בשעת הצליה	
משום שהוא סובר שזה כמו בישול, שמתבשלים הכרעיים ובני המעיים בתוכו, כמו בתוך סיר.	לרבי עקיבא: תולין אותן מחוצה לו (על השפוד)	צליית הפסח על שפוד מתכת	יב הנשעם
משום שאז אינו צלי אש, אלא צלי של מתכת.	אסור	צליית הפסח על אסקלא	
משום שאז אינו צלי אש, אלא צלי של מתכת.	על אסקלא סתומה וחלקה - אסור		
וזה דווקא שאין הבשר נוגע באסקלא,	על אסקלא מנוקבת - מותר		

<p>ולכן, הוי צלי אש ועל זה מביא רבי צדוק מעשה מרבן גמליאל שאמר לטבי עבדו: "צא וצלה לנו את הפסח על האסכלא".</p>			
<p>משום שהמקום שנגע בחרס נצלה מחומו של החרס, ולא הוי צלי אש.</p>	<p>יקלוף את מקומו</p>	<p>נגע הבשר בחרסו של תנור</p>	
<p>ולא מספיק לקלוף, משום שהרוטב נבלע בתוך הבשר, ואותו הבשר נצלה מהרוטב שהתחמם מחומו של החרס.</p>	<p>יטול את מקומו</p>	<p>נטף מרטבו על החרס וחזר עליו (על הבשר)</p>	
<p>המדובר הוא בסולת רותחת, שהרוטב נצלה מחומה של הסולת, ואותו הרוטב אסור לאכול, שכן אינו צלי אש, לכן צריך לקמוץ את מקומו.</p>	<p>יקמוץ את מקומו</p>	<p>נטף מרטבו על הסולת</p>	
<p>משום שמותר לצלות את הפסח במי פירות (כמו שלמדנו בפרק ב' משנה ח'), וכאן הרי מדובר בכהנים, שמותרים בשמן תרומה.</p>	<p>יאכלו</p>	<p>אם חבורת כהנים</p>	
<p>משום שאסורים בשמן תרומה, ומשום שזה עדיין לפני הצלייה, די בשטיפה במים, שכן השמן אינו נבלע בתוך הבשר, ואחר השטיפה יצלו את הבשר.</p>	<p>אם חי הוא - (כלומר, שסך את השמן על הבשר קודם הצלייה), ידחנו</p>	<p>אם חבורת ישראלים</p>	<p>סך את הבשר בשמן תרומה</p>
<p>משום שהשמן נבלע בתוך הבשר, כשהוא סך אותו על בשר צלוי, ולכן, אין מספיק לשטוף אותו, אלא צריך לקלוף את הבשר החיצון.</p>	<p>ואם צלי הוא - יקלוף את החיצון</p>		
<p>משום שאין פודין ואין מוכרין מעשר שני בירושלים.</p>	<p>לא יעשנו דמים על בני החבורה (כלומר, אסור לו לתבוע מבני החבורה את מחיר השמן)</p>	<p>סך את הבשר בשמן של מעשר שני</p>	
<p>נלמד מפסוקים שרק קרבן של ציבור נדחה מחמת טומאה, אבל אין קרבן יחיד נדחה מחמת טומאה.</p>	<p>1. העומר, 2. שתי הלחם, 3. לחם הפנים, 4. זבחי שלמי ציבור, 5. שעירי ראשי חדשים</p>	<p>הקרבנות הבאין בטומאה, ואינן נאכלין בטומאה</p>	<p>יד נזשג</p>
<p>משום שעיקר מצות קרבן פסח הוא לאכילה, ולכן, אף שהם טמאים אוכלים את הקרבן.</p>	<p>בא בטומאה ונאכל בטומאה</p>	<p>הקרבת הפסח כשרוב עם ישראל טמאים</p>	
<p>משום שעיקר מצות קרבן פסח הוא לאכילה, וכאן הרי אין לו בשר לאכול, שכן נטמא.</p>	<p>אינו זורק את הדם</p>	<p>נטמא בשר הפסח והחלב קיים (לא נטמא)</p>	<p>יד נזשג</p>

	שכן הבשר קיים, ולא נטמא, ויכול לאכלו.	זורק את הדם	נטמא החלב של הפסח והבשר קיים
	משום שעיקר הקרבן אינו רק לאכילת אדם אלא גם לאכילת מזבח, ולכן, זורקים את הדם כדי להתירו, או להקריב על המזבח את האימורים (כשהבשר נטמא והחלב קיים) או להתירו לאכילת אדם (כשהחלב נטמא והבשר קיים).	זורק את הדם	במוקדשין - בין שנטמא הבשר והחלב קיים ובין שנטמא החלב והבשר קיים
וי משנה	המדובר הוא דווקא על טומאת מת, וכנ"ל במשנה ד'.	1. נטמא קהל או רובו, 2. הכהנים טמאים, והקהל טהורים.	מתי מקריבין את הפסח בטומאה
	משום שהתרת הפסח בטומאה, הוא דווקא כשרוב הקהל נטמא, או שהכהנים כולם נטמאו.	נטמא מיעוט הקהל	מתי אין מקריבין את הפסח בטומאה, אלא עושין פסח שני
וי משנה	משום דכתיב (תצוה כ"ח): "והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים", מכאן שהציץ מרצה ומכפר על העון של הקרבת הקדשים הטמאים שלא נודע עליהם טומאתם מקודם.	הציץ מרצה שהקרבת יהיה כשר (אף על פי שהפסח אסור באכילה) ופטורים מפסח שני	קרבן הפסח וקרבת הנזיר שנזרק דמם, ואחר כך נודע שהם טמאים (או הבשר או הדם)
	משום שאמרו: הציץ מרצה על טומאת הדם, ואין הציץ מרצה על טומאת הגוף.	אין הציץ מרצה, והקרבת פסול, ובקרבן פסח, צריכים הבעלים להביא פסח שני, ובקרבת נזיר, צריך הנזיר להביא שוב קרבנותיו ולהתחיל שוב ימי נזירותו	קרבן הפסח וקרבת הנזיר שנזרק דמם, ואחר כך נודע שהבעלים היו טמאים
	הלכה למשה מסיני היא, שהציץ מרצה על טומאת התהום, אף שהוא טומאת הגוף.	הציץ מרצה והקרבת כשר	הביא פסחו או קרבנות נזירותו, ואחר כך נודע שנטמא טומאת התהום (טומאה שלא נודעה בכלל - לאף אחד - מקודם, והיה מוסתר מעין כל כתהום)
וי משנה	שורפו דווקא לפני הבירה (בית המקדש) כדי לביישו על כך שלא נזהר שלא יטמא.	שורפין אותו לפני הבירה	נטמא (הפסח) שלם או רובו
	כדי שלא לבייש את מי שאין לו כסף לקנות עצים, התירו לכולם לקחת מעצי המערכה.	מעצי המערכה	
	כיון שלא פשע כל כך, שרק מיעוטו נטמא, לא רצו בית דין לביישם על כך.	אנשים רגילים שורפין אותו בחצרותיהן או על גגותיהן מעצי	נטמא מיעוטו, והנותר

	עצמן		
	כיון שחוששים שמא משום קמצנותם לא ישרפו אותו כלל, התיירו להם לשרפו מעצי המערכה - לפני הבירה.	והצייקנין (הקמצנים) שורפין אותו לפני הבירה	
יום השני	משום שהפסול הוא בגוף הקרבן, לכן, ישרפנו מיד.	ישרף מיד	הפסח שיצא (מחוץ לחומות) או שנטמא בי"ד
	כיון שאין הפסול בגוף הקרבן, אלא בדבר אחר, לכן אסור לשרפו מיד, אלא יחכה עד שיהא נותר, ואז ישרפנו (רק שאז אינו יכול לשרפו, כיון שאז הרי הוא יום טוב, ואסור לשרוף קדשים ביו"ט).	לתנא קמא: תעובר צורתו (ישתנה צורתו, היינו, שמחכים עד שיהיה נותר) וישרף בששה עשר	נטמאו הבעלים, או שמתו
	לפי שאין לו אוכלין, שכן נטמאו או מתו, ולכן, הוי כמו שיש פסול בגוף הקרבן.	לרבי יוחנן בן ברוקה: אף זה ישרף מיד	
יום השני	שאינן שורפין את הקדשים ביום טוב.	ישרפו בששה עשר	מתי שורפין את העצמות והגידין והנותר של הפסח
	לפי שאינן דוחזין לא את השבת ולא את היום טוב.	ישרפו בשבעה עשר	אם חל ששה עשר להיות בשבת
יום ראשון	כיון שבשור הגדול אפשר גם לאוכלו על ידי בישול רך, מותר הוא בגדי הרך אפילו על ידי צלי.	יאכל בגדי הרך (על ידי צלי) ואפשר להימנות על כך, ויוצאין ידי חובת הפסח	כל הנאכל בשור הגדול (על ידי שליקה ובישול הרבה) כגון: ראשי כנפיים והסחוסים
	משום שנאמר (בהעלותך ט): "ועצם לא ישברו בו".	הרי זה לוקה ארבעים	השובר את העצם בפסח הטהור
	א. דכתיב (שמות יב): "לא תותירו ממנו עד בוקר, והנותר ממנו עד בוקר באש תשרופו", ויש כאן לאו הניתק לעשה, כלומר, שכתוב כאן עשה אחר לא תעשה, שאם עברת על הלאו של לא תותירו, קיים את העשה של באש תשרופו ואינך לוקה, ב'. משום שזה לאו שאין בו מעשה, וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו.	אינו לוקה ארבעים	המותיר בטהור
	נלמד מהפסוק: "ועצם לא ישברו בו", דווקא בפסח הטהור אסור לשבור		והשובר בטמא

- על פרק ח' -

המעשה	הדין	הטעם
יא עבד	תאכל משל בעלה	משום דסתמא דעתה להימנות על הפסח של בעלה, אך, אם פירשה ואמרה שהיא רוצה משל אביה תאכל משל אביה.
	תאכל במקום שהיא רוצה	כיון שדרכם היה בכך, ללכת לאחר הנישואין ברגל הראשון בבית אביה, לכן תלך למקום שהיתה רוצה בשעת שחיטה ושם תאכל את הפסח, שכן בשניהם היא מוצאת את מקומה.
	יאכל במקום שהוא רוצה	כיון ששניהם אפוטרופוסים (ממונים) עליו, ושניהם הקריבו בשבילו את הפסח, יכול הוא לאכול במקום שהוא רוצה.
	עבד של שני שותפין	כיון שכל אחד יש לו בעבד הזה רק חצי ממנו, הרי שאף אחד לא היה יכול למנות את כולו בפסחו, (ורק בהסכימו שניהם שימנה אצל אחד מהם, יכול הוא לאכול את פסחו של זה שמנהו אצלו).
	מי שחציו עבד וחציו בן חורין	כיון שהאדון אינו חפץ להאכילו מפסחו על החצי שהוא בן חורין, אינו יכול להימנות אצלו גם על החצי שהוא עדיין עבדו.
יא עבד	שחט גדי - יאכל שחט טלה - יאכל	כיון שלא פירש לו האדון דעתו איזה סוג יקח, לכן, מה שלקח העבד על דעתו של האדון לקח.
	שחט (העבד) גדי וטלה	כיון שגם על הראשון כבר הסכים האדון, לכן, הראשון יאכל והשני ישרף.
	ישחוט טלה וגדי, ויאמר: אם גדי אמר לי רבי, גדי שלו וטלה שלי. ואם טלה אמר לי רבי, הטלה שלו וגדי שלי	בגמרא מוקמינן לה, שהעבד הולך אצל הרועה שרבו רגיל לקנות אצלו, והרועה אומר לו: אם גדי אמר לך רבך גדי שלו וטלה שלך על מנת (באופן) שאין לרבך רשות בו, דבאופן כזה קנה העבד, שאם לא עשה כך, הרי מה שקנה עבד קנה רבו, ויוצא ששני הפסחים של רבו.

	שכח רבו מה אמר לו (ושחט טלה וגדי)	שניהם יצאו לבית השריפה, ופטורין מלעשות פסח שני	משום ששני הפסחים כשרים, רק אנו אין אנו יודעים מי לזה ומי לזה, ולכן, שניהם נשרפין, אך, הם פטורים מלעשות פסח שני, כיון שהשחיטה והזריקה כדין היו.
ז, זשג	האומר לבניו: הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים	כיון שהכניס הראשון ראשו ורובו (בירושלים), זכה בחלקו, ומזכה את אחיו עמו	אביהם אמר כך כדי לזרזן שיעלו לירושלים מהר, אך, בדעתו היה שכולם יתמנו על הפסח הזה, אלא, שהראשון יזכה בו ויזכה גם את אחיו אחריו.
	עד כמה אנשים אפשר לצרף בחבורת פסח אחד	עד שיהא בו כזית לכל אחד ואחד	כיון שאכילת כזית נקראת אכילה, מספיק לכל אחד מהם לאכול כזית.
	עד מתי ניתן להימנות על הפסח	לכו"ע עד שישחוט	יש לימוד מפסוק.
	עד מתי ניתן להתחרט מלהיות מנויים על הפסח	לתנא קמא: עד שישחוט	כל אחד מהם לומד זאת מפסוק.
		לרבי שמעון: עד שיזרוק עליו את הדם	
ז, זשג	הממנה עמו אחרים בחלקו	רשאין בני החבורה ליתן לו את שלו, והוא אוכל משלו, והן אוכלין משלהן	כיון שהמנה את אחרים שלא על דעתם של שאר בני החבורה, יכולים הם לומר לו, שאין רצונם לאכול את הפסח בחבורה אחת עם המנויים החדשים, ומותר להם לאכול בחבורה נפרדת לבדם, והתנא הזה סובר שהפסח נאכל בשתי חבורות.
ז, זשג	זב שראה שתי ראיות	שוחטין עליו בשביעי	כיון שאינו מחוסר כיפורים (שאינו צריך להביא קרבן), מותר לשחוט עליו בשביעי שלו. ואף על פי שלא העריב השמש, משום שבלילה יהיה ראוי לאכול הפסח, מותר כבר מקודם למנותו עם הפסח.
	זב שראה שלש ראיות	שוחטין עליו בשמיני שלו	כיון שהוא מחוסר כיפורים ניתן לצרפו רק ביום השמיני, שאז הוא מקריב את קרבנותיו, ואפילו שעדיין לא הקריב את קרבנותיו. (ומדובר כאן כשמסר את קרבנותיו לבית דין).
ז, זשג	שומרת יום כנגד יום (שראתה דם בתוך אחד עשר יום מאז שראתה דם נידה, שאז היא נקראת	שוחטין עליה בשני שלה	אף על פי שהיא תיטהר לגמרי בהערב שמש, מכל מקום מותר לשחוט עבודה את הפסח, שכן בלילה תהיה ראויה

לאוכלו.		"זבה קטנה", וטהרה היא לשמור את יום המחרת בטהרה, וטובלת באותו היום)		
כנ"ל, רק שאצלה היום שבו היא טובלת הוא היום השלישי מתחילת ראייתה.	שוחטין עליה בשלישי	ראתה שני ימים (ועדיין נקראת "זבה קטנה", וגם טהרה היא לשמור את יום המחרת בטהרה וטובלת באותו היום)		
כנ"ל, ואף על פי שהיא מחוסרת כיפורים (שעדיין לא הביאה קרבנותיה ביום השמיני), אם היא מסרה את הקרבנות לידי בית דין, מותר לשחוט עליה ביום השמיני.	שוחטין עליה בשמיני	והזבה (שראתה דם ג' ימים רצופין שאז היא נקראת "זבה גדולה", וטהרה לשמור שבעה ימים בטהרה, וטובלת ביום השביעי ומביאה קרבנותיה ביום השמיני)		
כיון שיכול להיות אצל כל אחד מהם שלא יוכלו לאכול בסוף, לכן, צריך לצרפם לחבורת אנשים שיכולים לאכול את הפסח.	שוחטין עליהן (בצירוף לחבורת אנשים רגילים)			
שמא יביאו את הפסח לידי פסול, כלומר, שמא יטמא האונן למתו, וכן המפקח את הגל, שמא ימצא שמתחת לגל נמצא מת, ויטמא טומאת מת, וכן החבוש בבית האסורים, שמא לא יוציאוהו, וכן החולה והזקן, שמא לא יוכלו לבסוף לאכול הפסח, ונמצא שהפסח בא לידי פסול, ולכן, אין שוחטין עליהן בפני עצמן.	ואין שוחטין עליהן בפני עצמן	האונן, והמפקח את הגל, ומי שהבטיחוהו להוציא מבית האסורים, והחולה, והזקן, שהן יכולין לאכול כזית	משנה י'	
כולם פטורים משום שבשעת השחיטה וזריקת הדם היו ראויין לאכילת הפסח, נמצא שהקריבו קרבן כשר, ואף על פי שבסוף לא אכלו, יצאו ידי חובת ההקרבה. אך, המפקח את הגל, כיון שלבסוף נמצא שהיה שם מת, הרי יוצא שמלכתחילה לא היה ראוי, שכן נטמא על ידי שהאהיל על המת (ומדובר כאן בסוג גל שוודאי הוא שהאהיל עליו, ולא על גל ארוך, שיכול להיות שלא האהיל עליו, שאז לא נטמא מיד).	פטורין מלעשות פסח שני, חוץ מן המפקח את הגל שהוא כן צריך להביא פסח שני	אם ארע בהן (בכל המנויים לעיל) פסול		
כל אחד לומד זאת מפסוק.	<p>לרבי יהודה: אסור</p> <p>לרבי יוסי:</p>	שחיטת הפסח על היחיד		משנה י'

	מותר		
	אין שוחטין עליהן	חבורה (אפילו) של מאה אנשים, שאין יכולין לאכול כזית	
אף על פי שבצירוף כל מאה האנשים ייאכל כל הקרבן, ולא ישאר נותר, מכל מקום, צריך שכל אחד יוכל לאכול לפחות כזית ואם לא כן, אסור לשחוט עליהן.			
קדשים אסור לו לאכול לערב, כיון שגם בלילה יש לו אנינות מדרבנן, אבל בפסח מותר, משום שרבנן לא גזרו ולא העמידו דבריהם במקום שיש כרת.	אוכל את פסחו, אבל אינו אוכל בקדשים	אונן - לגבי אכילת הפסח, ואכילת קדשים בערב	י' משנה
כיון שגם ביום - אבילותו מדרבנן, כל שכן בלילה, שהוא כבר כשאר בני אדם.	טובל (לערב) ואוכל בקדשים	השומע על מתו, (ששמע שמת אחד מקרוביו), והמלקט לו עצמות, (יום שלקטו בו עצמות אביו או אמו) שדינם שהם מתאבלים באותו היום עד הלילה - לגבי אכילת קדשים	י"א משנה
אף על פי שכבר טבל בשעה שהתגייר מכל מקום חייבוהו לטבול עוד הפעם ליתור טהרה, משום שהוא מתחיל לאכול בקדשים, ולא גזרו את גזירת בית הלל.	לבית שמאי: טובל ואוכל את פסחו לערב		
משום שהם סוברים שהפורש מן הערלה (כל גוי שרוצה להתגייר שמלו אותו) כפורש מן הקבר (דינו כמי שפרש מן הקבר של מת - שנטמא בטומאת מת), משום שגזרו שמא לשנה הבאה יהיה אותו גר טמא מת, ויאמר שמספיק לו לטבול, ואינו צריך הזאה בשלישי ובשביעי, כיון שבשנה קודמת התירו לו לטבול ולאכול מיד בקדשים, ואז אמרו לו שהטבילה מטהרתו מכל הטומאות, ולכן, חייבוהו גם עכשיו מיד בשעה שהתגייר, להתנהג כמי שנטמא בטומאת מת, וצריך הזיית שלישי ושביעי, ורק לאחר מכן יהיה מותר באכילת הפסח.	לבית הלל: אין שוחטין את הפסח בשבילו	גר שנתגייר בערב פסח - לגבי אכילת הפסח	

מחסן מילים להכתבה

בהצלחה